

трябва да демонстрира истинските ефекти на своето призвание. — Това е театъра, а не улицата! Тя не е рекламна плакарда.

Директ. Вие днес сте много разположена да се шегувате. Това ви прави наистина мила.

Артист. (Се усмивва)

Директ. Ето на, наистина имате очарователна усмивка — Мнозина сж ми казвали!...

Артист. Тъй ли? Благодаря ви, господинъ директоре, за нежното внимание къмъ моята усмивка... И тъй, мога ли да зная — азъ ли ще играя ролята на госпожа Обрие, или госпожа Ванда?

Директ. Вие, мила госпожице, вие; само че ще ви направя една малка белтъжчица отъ голѣмо значение. — Знаете, публиката обича красиви тоалети. Това бие на очи!

Артистк. Красиви? Не ви разбирамъ добре. Въ каква смисълъ красиви?

Директ. Не би било зле, напр. ако костюма ви бжде по разкошенъ, въ другъ нѣкой, по фралантенъ колѣоръ... Да изглежда по баленъ! Разбира се, като прибавите къмъ всичко това нѣкоя хубава огърлица, диадема, обеци, пръстени и прочие. Вжобще, да вѣе пищностъ отъ цѣлата фигура!...

Артистк. Разбрахъ... Малко трудно ми е да възразя — щомъ така схващате въпроса. Подъ понятието „красиво“ азъ разбирамъ естетика. А пъкъ претрупаностъта убива всѣка красота. Погледнете античните творения на изкуството. — Хилядилетия сж се изминали и културата на грядущите поколения напраздно се мжчи да достигне тяхното съвършенство. А защо? Кажете ми — имали нѣщо по-очарователно отъ древната статуя? Нотя нѣма нищо излишно; по нейното трептуще тѣло тогата се спуща — леко и волно, като пролетни изворни струи. И нищо по пишно не е могло да даде изкуството до день днешенъ. Азъ съмъ врагъ на претрупаностъта. Тя отвлича вниманието отъ самата игра. Да, когато ми се представя случай да интерпретирамъ нѣкоя ко-